

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Vysoudilem, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.8.2014 č.j. MPSV-UM/11670/14/4S-MSK, **o dávku v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí,**

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta **Mgr. Petra Vysoudila** se určuje částkou **4.719,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Žalobkyni nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí.

[2] Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí, ve které uvedla, že není zaměstnaná, nemá prostředky na úhradu nájmu, zadlužuje se a je jí odpíráno právo na základní prostředek – bydlení. Řádně osvědčila podmínky pro poskytnutí příspěvku na bydlení, když doklady osvědčující trvání nájemního vztahu předložila 24.10.2012, kdy předložila nájemní smlouvu, roční vyúčtování za rok 2011 a účtový list nájemníka, což svědčí o tom, že je nájemcem uvedeného bytu a na uvedené adrese je od roku 1982 hlášena k trvalému pobytu. Trvání o existenci nájemního vztahu lze prokazovat jinými doklady. Z důvodu postupu pronajímatele je nucena hradit platby do soudní úschovy a s pronajímatelem, Bytovým družstvem H. 1427, vede několik let celou řadu soudních sporů. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty vyklizení bytu. Současně požádala o ustanovení zástupce pro toto řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22.12.2014 popřel oprávněnost žalobních námitek a zdůraznil, že v rámci odvolacího řízení se zabýval všemi podanými odvoláními, a protože příjem žalobkyně je i po odečtení přiměřených nákladů na bydlení vyšší než je její částka živobytí, a z toho důvodu nesplňuje podmínky pro její přiznání, nebylo potřeba provádět další dokazování v rámci řízení o předmětnou dávku. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s projednáním a rozhodnutím bez nařízení ústního jednání.

II.

[4] Žalovaný rozhodnutím podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 12.6.2014 č.j. 357412/2014/OOI, kterým byla dle ust. § 2, § 61, § 67 a § 75 zákona č. 116/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZPHN), kterým nebyla přiznána dávka – příspěvek na živobytí, potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí se vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání a zdůraznil, že příjem odvolatelky byl v rozhodném období představován invalidním důchodem ve výši 5.297,- Kč měsíčně a tento byl snížen o přiměřené náklady na bydlení ve smyslu ust. § 9 odst. 2 ZPHN, tedy o částku 1.589,10 Kč, což je 30 % z částky 5.297,- Kč. Celkový příjem odvolatelky rozhodný pro nárok na příspěvek na živobytí činí 3.777,90 Kč, což je částka vyšší než částka na živobytí 3.410,- Kč.

[5] Návrhu žalobkyně na ustanovení zástupce z řad advokátů bylo vyhověno usnesením zdejšího soudu ze dne 22.10.2014 č.j. 20Ad 65/2014-23.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala žádost o příspěvek na živobytí dne 28.4.2014. Dále předložila doklady o platbách za energii, a to dodávku plynu a elektřiny, dále fotokopie složenek za měsíce leden až březen 2014 o placení částky 2.510,- Kč pro adresáta před. B. D. H. 1427, před. C., se sídlem H. 1427/60, O.-H. Dále předložila nájemní smlouvu uzavřenou dne 1.4.1999 na dobu neurčitou s pronajímatelem B.d. H. 1427, O.-H., na byt I. kategorie o dvou pokojích a oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 1.1.2014 o úpravě vyplaceného invalidního důchodu I. stupně na celkovou částku 5.297,- Kč měsíčně, fotokopie průkazu uchazeče o zaměstnání. Dále založen protokol sepsaný dne 28.4.2014, ve kterém žalobkyně prohlásila, že je rozvedená, vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, bez nároku na výplatu podpory v nezaměstnanosti. Pobírá invalidní důchod pro invaliditu I. stupně, nemá stanovenou žádnou vyživovací povinnost, nevlastní majetek vyšší hodnoty, žije v družstevním bytě o velikosti 2+1, doložila nájemní smlouvu a doklady o úhradě s tím, že není členem družstva. Dále založen úřední záznam ze dne 26.5.2014 o obsahu, že bylo telefonicky hovořeno s pracovnící státní sociální podpory ohledně ověření bydlení paní M. K. s tím, že tato pravidelně žádá o příspěvek na bydlení ze systému dávek státní sociální podpory, přestože nárok jí zanikl již v r. 2012. Zaznamenáno, že paní K. není v současné době členem bytového družstva ani nájemce, exekuční příkaz o soudním vystěhování z bytu nabyt právní moci a náklady spojené s bydlením, které paní K. hradí, jsou hrazeny do soudní úschovy. Správní orgán I. stupně dne 12.6.2014 o žádosti rozhodl tak, že příspěvek na živobytí nepřiznal s odůvodněním, že částka příjmu žadatelky 5.297,- Kč po odečtení přiměřených nákladů na bydlení 1.589,10 Kč není nižší než částka živobytí žadatelky 3.410,- Kč.

[7] Z rozsudku zdejšího soudu č.j. 18Ad 78/2014-68 ze dne 13.8.2015, že žalobkyně není členem B. d. H.1427 ani nájemcem bytu, t.č. probíhá soudní jednání o vystěhování z bytu. V exekuční věci oprávněného B. d. H. 1427 proti povinné M. K. byla nařízena podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 42Co 192/2007-434 ze dne 27.9.2007, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Ostravě č.j. 62C 144/2000-380 ze dne 11.1.2007 k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 30.510,30 Kč exekuce na majetek povinné.

III.

[8] Podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) ZPHN se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si tato osoba nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

[9] Podle ust. § 21 odst. 1 ZPHN nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle ust. § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.

[10] Podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) ZPHN se za příjem považuje pro účely tohoto zákona 100 % ostatních započitatelných příjmů podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou příspěvku na živobytí.

[11] Podle ust. § 9 odst. 2 ZPHN příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odst. 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34) nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob.

[12] Podle ust. § 10 odst. 2 ZPHN rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období tří kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, tj. měsíci, v němž byla podána žádost o tuto dávku.

[13] Prvořadným předpokladem pro úvahu nároku na příspěvek na živobytí je to, zda posuzovaná osoba se nachází v hmotné nouzi. Pro toto zjištění je nutno znát příjem posuzované osoby a její náklady na bydlení, resp. přiměřené náklady na bydlení. S ohledem na uvedené v odst. [12] tohoto rozsudku rozhodujícím obdobím pro posouzení příjmů a výdajů v dané věci bylo období leden – březen 2014. Průměrná částka vyplacených invalidních důchodů v tomto období činila 5.297,- Kč; jiný příjem žalobkyně neuvedla. Pro zkoumání nároku na předmětnou dávku bylo nutno od právě uvedeného příjmu odečíst částku přiměřených nákladů na bydlení, jak je uvedeno v odst. [11] tohoto rozsudku. V souzené věci tyto náklady představují 30 % z částky 5.297,- Kč, což je 1.589,- Kč. Odečtením částky 1.589,- Kč od 5.297,- Kč je výsledná částka 3.708,- Kč, což je příjem žalobkyně rozhodný pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí. Nárok na předmětnou dávku vzniká, jestliže příjem posuzované osoby, v tomto případě 3.708,- Kč, nedosahuje částky existenčního minima. V rozhodném období činila částka živobytí 3.410,- Kč (§ 2 zákona č. 110/2006 Sb. o životním a existenčním minimu). To, že žalobkyně měla v rozhodném období náklady (nájemné + energie + služby) ve výši 3.346,- Kč, což správní orgán nezpochybnil, nemá však na danou věc vliv, právě s odkazem na právní ustanovení citované v odstavci [11] tohoto rozsudku. Soud jen podotýká, že v dané věci neměla žádný vliv ani existence či neexistence právního důvodu k užívání předmětného bytu. Pokud žalobkyně se odvolává na ustanovení zákona o státní sociální podpoře, pak toto se míjí s posouzením nároku na příspěvek na živobytí, neboť nárok a jeho výše je upravena v zákoně o pomoci v hmotné nouzi č. 111/2006 Sb., nikoliv v zákoně o státní sociální podpoře. Pokud se zákon o pomoci v hmotné nouzi v některých svých ustanoveních odvolává na zákon o státní sociální podpoře, např. stanovení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34), správní orgán toto, jak vyplývá z obsahu spisu, plně respektoval.

[14] Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

[15] Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla úspěšná a žalovaný toto právo ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.).

[16] Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána náhrada nákladů ve výši **4.719,- Kč**, sestávající ze tří právních úkonů (převzetí věci a příprava včetně nahlížení do spisu dne 24.11.2014, vyjádření ze dne 20.1.2015 a účast u jednání soudu) á 1.000 Kč dle ust. § 9 odst. 2 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., třikrát režijní paušál á 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. celkem 3.900,- Kč plus daň z přidané hodnoty (21 % z 3.900,-) 819,- Kč; celkem 4.719,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 7. října 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně